

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony W. S. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) z/s w T..

W dniu 10.09.2014 r. kupił on w (...) sp. z o.o. z/s w C. dachówkę i inne materiały budowlane za cenę 3199,97 zł. Na wystawionej fakturze wskazano odroczony termin płatności ceny do 15.09.2014 r. Oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, że ze względu na swoją kondycję finansową nie będzie w stanie wywiązać się z zaciąganego zobowiązania. Mimo to zapewniał pracownika spółki, że wspomniana płatność zostanie zrealizowana.

Prawomocnym nakazem zapłaty Sądu Rejonowego w Opolu z 19.01.2016 r., sygn. VGNe (...)zasądzono od oskarżonego powyższą kwotę wraz z odsetkami. Oskarżony spłacił dotychczas z tytułu zadłużenia kwotę 400 zł.

Dowody:

- zeznania świadka M. F. – k. 189-190, 36-37, 164;
- zeznania świadka P. S. – k. 196, 46;
- zeznania świadka K. O. – k. 306, 182;
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego W. S. – k. 144-145;
- kopia faktury i wezwania do zapłaty – k. 10-11;
- kopia nakazu zapłaty – k. 17;
- dokumentacja komornicza – k. 19-22;
- kopia pokwitowania wpłaty – k. 149.

Oskarżony W. S. ma 52 lata. Jest żonaty, ma na utrzymaniu dwoje dzieci. Zdobył wykształcenie zawodowe; zawód wyuczony: mechanik. Jest zatrudniony w firmie prowadzonej przez jego żonę i zarabia ok. 3000 zł netto miesięcznie. Był już karany sędownie za przestępstwa różnorodnej natury, w tym w 2017 r. – dwukrotnie za przestępstwo z art. 286§1 kk. Nie posiada majątku.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego – k. 144;
- karta karna – k. 193-194;
- notatka z wywiadu – k. 165.

Oskarżony W. S. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wyjaśnił, iż nie zapłacił należności z uwagi na kłopoty finansowe związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Dodał, że chciał zwrócić pokrzywdzonemu kupiony od niego towar, jednak nie kontraktował się w tej sprawie z właścicielem, „bo praktycznie jest niedostępny”.

Sąd zważył co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego uznać należało, iż oskarżonemu W. S. można przypisać sprawstwo zarzucanego mu czynu.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na dowodach z zeznań wymienionych świadków, a także częściowo na wyjaśnieniach oskarżonego. Pomocne były również dowody z dokumentów. Brak było podstaw do kwestionowania wiarygodności tych dowodów.

Wyjaśnienia oskarżonego były wiarygodne częściowo. Podawane przez niego informacje o trudnej sytuacji finansowej, w jakiej znalazł się w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą, znajdowały potwierdzenie w innych przeprowadzonych dowodach. Nie mogło się natomiast ostać jego twierdzenie, że chciał zwrócić pokrzywdzonemu zakupiony towar, jednak nie kontaktował się z nim w tej sprawie, „bo praktycznie jest niedostępny”.

Oskarżony W. S. wyczerpał swoim zachowaniem ustawowe znamiona występku z art. 286§1 kk. Działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził on bowiem pokrzywdzonego w błąd co do możliwości i woli wywiązania się z zaciąganego zobowiązania i doprowadził go przez to do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Stosownie do treści art. 1§3 kk jednym z elementów warunkujących byt przestępstwa jest wina jego sprawcy. W niniejszej sprawie istnieją pełne podstawy do przypisania oskarżonemu winy relacjonowanej do zarzucanego mu czynu. Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia istnienia po stronie oskarżonego okoliczności wyłączających winę. Oskarżony dopuścił się ponadto występku o charakterze umyślnym.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, w tym zwłaszcza wysokość szkody wyrządzonej przestępstwem. Okolicznością obciążającą była wcześniejsza karalność oskarżonego, z tym że na czas popełnienia przedmiotowego czynu dotyczyła ona przestępstw innego rodzaju, natomiast za przestępstwa podobne został on skazany już po tej dacie. Okolicznością przemawiającą w pewnym stopniu na korzyść oskarżonego było złożenie przez niego deklaracji o zamiarze uiszczenia należności na rzecz pokrzywdzonego, poparte – jak dotychczas – dokonaniem jednej, symbolicznej wpłaty.

Ponieważ oskarżony ma stałe zatrudnienie, zasadne było wymierzenie mu samoistnej kary grzywny. Okoliczność, że nie posiada on majątku oraz ma, wraz z żoną, na utrzymaniu dwoje uczących się dzieci, przemawiała za tym, by wysokość stawki dziennej grzywny określić na niewygórowanym poziomie.

Kara ta nie przekracza, w przekonaniu Sądu, stopnia winy oskarżonego oraz powinna spełnić wobec niego cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także cele w zakresie społecznego oddziaływania.

Przy uwzględnieniu powyższych okoliczności uznać należało, że nie było konieczne wymierzanie oskarżonemu kary pozbawienia wolności, tj. najsurowszej z katalogu kar.

Sąd nie orzekł środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody ze względu na klauzulę antykumulacyjną, określoną w art. 415§1 zd. 2 kpk. Pokrzywdzony uzyskał już bowiem prawomocny nakaz zapłaty tej należności przez oskarżonego.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych było konsekwencją wydania wyroku skazującego. Sąd jest przekonany, że oskarżony będzie w stanie te niewysokie należności ponieść.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.